

[Kristen Amby.]

der i sit omfang har været uhyre krævende, og som efter sit væsen har måttet være af gennemgribende og skelsættende natur. Det er vel heller ikke urimeligt i denne forbindelse at yde særlig anerkendelse til kommissionens formand, departementschef Koch.

Den reformlovgivning, der her er forelagt i form af otte forslag, og de forslag, som er bebudet i en nærmere fremtid, således forslag vedrørende retsforholdene, er jo kendetegnet væsentligt derved, at Grønland åbnes, åbnes for grønlænderne, så de får udsyn, og åbnes for øvrige danske statsborgere, der nu principielt får bostadsmuligheder og erhvervsmuligheder. Det, man kunne kalde den åbne dørs politik, begynder nu, og der må deraf følge, at den grønlandske befolkning ikke i samme udstrækning som hidtil kan være undergivet den fulde beskyttelsespolitik. Men heraf følger ikke, hvad også Grønlandskommissionens hele betænkning bærer klart vidnesbyrd om, at grønlænderne med eet slag udsættes for verdens barske og hårde konkurrence, endsige da for nogen udbytning og udnyttning af monopolistisk eller anden art. Ikke blot skal den tilsigtede udvikling ske gradvis, men — det er dog vigtigt at erindre sig — den skal tillige som sit endemål have, at den grønlandske befolkning gennem en gradvis udviklingsproces kan nå et sådant trin af selvstændighed og udvikling, at den både kulturelt og materielt kan indpasse sig i den nutidige verden og leve og virke på lige vilkår med øvrige danske statsborgere på udvikling af Grønlands erhvervsmuligheder til højnelse både materielt og kulturelt, altså til højnelse af den indfødte befolknings levesæt.

Jeg skal herefter tillade mig kort at gennemgå de foreliggende lovforslag. Jeg skal bestræbe mig for ikke at gentage, hvad de ærede ordførere og den højtærede statsminister så udmærket har sagt, og hvad der iøvrigt står skrevet både i selve lovforslagenes tekst og i bemærkningerne til lovforslagene.

Disse otte forslag deler sig i fire grupper, for det første forslagene angående det forfatningsmæssige, d. v. s. forslagene om Grønlands landsråd og kommunalbestyrelser og det dertil knyttede forslag om de offentlige kasser, for det andet forslagene vedrø-

rende det kulturelle liv i Grønland, forslagene om kirke og skolevæsen, for det tredje forslaget vedrørende et særligt socialt spørgsmål, sundhedsvæsenet, og for det fjerde, og måske i virkeligheden det vigtigste, forslagene vedrørende erhvervsforholdene og det økonomiske liv i Grønland.

Det er allerede sagt, at forslagene er rammeforslag, som skal udfyldes af livets virkelighed senere, og jeg skal ikke harcelere over — jeg synes netop, det er godt, at de grønlandske anliggender ligger under statsministeriet —, at virkeligheden må betjene sig af vor energiske statsminister. Det giver sig formelt udtryk i, at lovene giver rammerne, men den nærmere udformning er overladt til kongelig resolution eller ministeriel beføjelse. Det er rigtigt og må være rigtigt, men det betyder selvfølgelig ikke — hvad skulle vi ellers stå her og højtideligt behandle disse lovforslag for —, at lovene derfor er blot tomme skaller uden kærne. Det er rammer, men rammerne er nu nødvendige, for at der kan ske en videre bygning. Der må gives et skelet, der kan ikklædes kød og blod, hvis der skal komme et virkeligt hele ud af tingene.

Jeg har ingen kritiske bemærkninger at knytte til lovforslaget vedrørende Grønlands landsråd og kommunalbestyrelser og forslaget vedrørende de offentlige grønlandske kasser. Jeg skal blot understrege, at her har man efter min mening med fuld ret taget det skridt, også i overensstemmelse med kommissionen, ikke blot at give en skueret, men skabe en virkelig repræsentationsforsamling for hele Vestgrønland for den indfødte befolkning og gjort det således — det lægger jeg megen vægt på —, at danske fra kongeriget herved og danske, der bor på Grønland, altså grønlænderne, er fuldkommen ens stillede. Ingen har mere myndighed end nogen anden. Danske kan blive medlemmer af landsrådet, hvis de vælges dertil, men anden mulighed for at få indflydelse i dette råd har de ikke. Det skal nu forsøges, hvorledes det vil virke i forhold til de nuværende sysselrådsforsamlinger, men der er allerede her angivet en takt, som jeg tror er afgørende rigtig.

Det er allerede sagt af venstres ordfører, det ærede medlem hr. From, at som sit modstykke har den udstrakte beføjelse for